

Rafael

SLOVENSKO DUŠNO PASTIRSTVO V AVSTRALIJI

SLOVENSKI MISIJON V SYDNEYU:

p. Darko Žnidaršič, OFM,
311-313 Merrylands Road,
Merrylands NSW 2160

Poštne pošiljke na: PO BOX 280,
Merrylands NSW 2160

☎ (02) 9637 7147 Fax (02) 9682 7692

Email: darko@pacific.net.au

www.glasslovenije.com.au/versko-sydney.htm

SLOVENSKI MISIJON V MELBOURNU:

p. mag. Ciril A. Božič, OFM, OAM
19 A'Beckett st., Kew VIC, 3101.

☎ (03)9853 7787 Faximile (03)9853 6176;

Email: cirilb@bigpond.com;

Poštne pošiljke na PO Box 197, Kew VIC 3101.

Isti naslov za uredništvo »MISLI«

E-mail: misli@bigpond.com

www.glasslovenije.com.au/versko-melbourne.htm.

SLOVENSKI MISIJON V ADELAIDI:

p. David Šrumpf OFM

Holy Family Slovenian Mission, 51 Young Ave.,
West Hindmarsh, SA 5007

Email: p.david.ofm@gmail.com

☎ (08) 8121 3869, (08) 8346 9674

Za telefonski pogovor prosimo, pokličite v

Melbourne - Kew na zgornje številke.

Poštne pošiljke na: PO Box 156, Welland, SA 5007

Email: slomission.adelaide@gmail.com

www.glasslovenije.com.au/versko-adelaide.htm.

Zahvaljujemo se vsem, ki ste pomagali pri izdaji nove številke »Rafaela«.

Hvala tudi vsem, ki ste ali še boste dali svoj dar slovenski cerkvi sv. Rafaela,
kot pomoč za vzdrževanje cerkve in dvorane.

Hvala vsem sponzorjem, ki so omogočili zrebanje.

IZ VSEBINE TE ŠTEVILKE

- 3 Papež razglasil najmlajša svetnika
- 7 Spominjamo se - Rafael pred 50 leti
(p. Valerijan Jenko OFM)
- 8 Štefanovanje
- 9 The 9 Greatest Quotes From Pope Francis In 2016
- 10 Arhitekt Jože Plečnik (1872-1957) -
ob 60-letnici smrti
- 14 "Dying With Dignity" Is Just A Lie
(Bishop Peter A. Comensoli)
- 15 Obisk sobratov in rojakov v Avstraliji
- provincial p. Marjan Čuden in Jože
Možina
- 20 Prejem zakramentov - Naši pokojni
- 24 J. Kragelj, Od postaje do postaje - 10.
- 26 Dobrote in nasveti: Jajčevci (The
Eggplants)
- 30 Dobra volja naj velja!
- 31 Oglasi; božično voščilo
- 32 Molitev k Svetogorski Materi Božji

NASLOVNICA

P. Darko je v soboto, 23.9.2017, srečal
Abrahama. Rojaki so se mu zahvalili
in mu voščili v nedeljo, 24.9.2017, po
sv. maši. - Tudi torta, glasba in petje
niso manjkali! - Bog plačaj vsem!

Snemalec Jože Možina snema lepote
našega Sydneya v maju 2017, ko sta
nas obiskala s provincialom pa-
trom Marjanom Čudnom in je posnel
pričevalce za TV Slovenija.

PAPEŽ RAZGLASIL NAJMLAJŠA SVETNIKA

**PAPEŽ FRANČIŠEK JE OB 100-LETNICI
ZAČETKA MARIJINIH PRIKAZOVANJ V FA-
TIMI RAZGLASIL DVA OD NJENIH VIDCEV,
FRANČIŠKA IN JACINTO MARTO ZA SVET-
NIKA. NA TA MILOSTNI KRAJ JE PRIŠEL,
KER MU JE TAKO NAREKOVALO SRCE,
DA BI SE POKLONIL FATIMSKI MARIJI, JI
IZROČIL VSE ČLOVEŠTVO IN JO PROSIL ZA
MIR V SVETU. V HOMILIJU JE SPREGOVORIL
O MARIJINEM PLAŠČU SVETLOBE, S KAT-
ERIM NAS POKRIVA, KJERKOLI NA SVETU
SE ZATEČEMO POD NJENO VARSTVO.
"NISEM MOGEL, DA NE BI PRIŠEL SEM IN
POČASTIL MATER DEVICO TER JI IZROČIL
NJENE SINOVE IN HČERE," JE DEJAL.**

V Fatimi na Portugalskem se je 13. maja 1917 pastirčkom Frančišku in Jacinti Marto ter njuni sestrični Luciji Dos Santos prikazala Marija. Prikazovala se je še naslednjih pet mesecev do oktobra, vsakega 13. dne v mesecu. Marija je po pastirčkih vse ljudi povabila k vztrajni molitvi, k notranjemu spreobrnjenju in zadoščevanju za lastne grehe in grehe sveta.

Ob stoletnici prvega prikazanja je papež Frančišek obiskal sveti kraj 12. in 13. maja 2017. Papež se je ob prihodu ustavil v kapelici prikazovanj, tiho molil, blagoslovil sveče, nagovoril romarje in skupaj so zmolili rožni venec. Na trgu pred baziliko ga je pričakala milijonska množica romarjev. Prišli so tudi romarji iz Slovenije.

Na začetku slovesne sv. maše je krajevni škof škofije Leiria-Fatima msgr. Antonio Augusto Dos Santos Marto prosil papeža Frančiška, naj fatimska vidca blažena Frančiška in Jacinto razglasi za svetnika. Po litanijah vseh svetnikov je papež v krajšem obrednem besedilu dejal: "S pooblastilom našega Gospoda Jezusa Kristusa, apostolov Petra in Pavla in s svojo avtoriteto po tehtnem premisleku in po večkratni prošnji za Božjo pomoč in prošnjah številnih bratov v škofovski službi, razlašam in določam blažena Frančiška in Jacinto za svetnika in ju uvrščam v seznam svetnikov, da bi ju lahko vsa Cerkev pobožno častila med svetniki." Nato so počastili relikvije obeh svetnikov in nadaljevali sveto mašo.

V homiliji je papež Frančišek nagovoril zbrano občestvo:
"Na nebu se je prikazala... 'žena, ogrnjena s soncem' (Raz,12,1). Bila je tik pred tem, da rodi otroka. - V evangeliju pa smo slišali Jezusa, ki pravi učencu: 'Glej, tvoja mati' (Jn 19,26-27). Imamo Mater," je dejal. - Fatimski pastirčki so tistega dne, 13. maja 1917, ko so prišli domov, pripovedovali, da se je prikazala "zelo lepa Gospa". Jacinta zvečer ni zdržala in je skrivnost povedala mami: "Danes sem videla Marijo." - Sledili so jim mnogi ljudje, toda videli niso ničesar. - "Mati Devica ni prišla sem, da bi jo

videli. Za to bomo imeli vso večnost, seveda, če bomo šli v nebesa," je dodal papež.

"Ona (Marija) pa, ki je napovedovala in nas svarila pred nevarnostjo pekla, v katerega lahko vodi življenje brez Boga in ga omadežuje v njegovih stvaritvah, je prišla, da bi nas spomnila na Božjo svetlobo, ki biva v nas in nas prekriva, kajti, kot smo poslušali in v prvem berilu, je bil 'njen otrok odnesen k Bogu' " (Raz 12,5). Po Lucijinih besedah so se trije izbrani nahajali v Božji svetlobi, ki je sijala iz Marije. Ovila jih je v plašč svetlobe, ki ji ga je dal Gospod. "Kot verjamejo in čutijo mnogi romarji, če ne celo vsi, je Fatima predvsem ta plašč svetlobe, ki nas pokriva, tako tu, kot kjerkoli na zemlji, kadar se zatečemo pod varstvo Device Marije, da bi jo prosili, kakor molimo v molitvi 'Pozdravljena, Kraljica': 'Pokaži nam Jezusa'.

Dragi romarji, imamo Mater!" je ponovil papež Frančišek. "Ko se je oklepamo, kakor otroci živimo iz upanja, ki se naslanja na Jezusa. Tako, kakor smo poslušali v drugem berilu, 'tisti, ki prejemajo obilje milosti in daru pravičnosti, bodo toliko bolj kraljevali v življenju po enem, Jezusu Kristusu' (Rim 5,17). Ko je Jezus šel v nebo, je s seboj k nebeškemu Očetu ponesel tudi človeškost - našo človeško naravo, ki jo je prevzel v telesu Matere Device in te človeške narave se nikoli ne odreče. - Kakor sidro utrdimo naše upanje v tisto človeško naravo, ki 'jo je Bog posadil na svojo desnico v nebesih v Kristusu Jezusu' (prim. Ef 2,6). To upanje naj vsem vodi naše življenje. To je upanje, ki nas podpira, vse do zadnjega diha.

Okrepljeni v tem upanju, smo se zbrali v Fatimi, da bi se zahvalili za številne blagoslove, ki smo jih doživeli v teh stotih letih 'pod plaščem svetlobe'. Marija je ta 'plašč svetlobe' razgrnila na vse konce zemlje, začevši na Portugalskem, ki je dežela upanja. Zgleda tukaj sta nam sveti Frančišek in sveta Jacinta, ki ju je Devica Marija popeljala v neizmerno morje Božje svetlobe, da bi čistila Boga. Od njega sta dobivala moč, da sta premagala nasprotovanja in trpljenje. Bog je od tedaj vedno navzoč v njunem življenju, kakor to jasno pokažeta v vztrajni molitvi za grešnike in v trajni želji, da bi ostala pri Jezusu, ki je skrit v tabernaklju.

Sestra Lucija je v svojih Spominih (III,6) Jacinti, ki je pravkar videla Marijo, pripisala naslednje besede: "Ali ne vidiš veliko poti, tolikih steza in polj, polnih ljudi, ki jočejo, ker so lačni in nimajo kaj jesti? In svetega očeta v cerkvi, ki moli pred Marijinim brezmadežnim Srcem? In veliko ljudi, ki molijo z njim?" - Papež Frančišek je nadaljeval: "Hvala, bratje in sestre, da ste me spremljali! Nisem mogel, da ne bi prišel sem in počastil Mater Devico ter ji izročil njene sinove in hčere. Pod njenim plaščem se ne bodo izgubili. Po njenih rokah bosta prišla upanje in mir, ki ju potrebujejo in ga jaz prosim za vse moje brate in sestre po krstu in po človeškosti, predvsem pa za bolnike in invalidne, za zapornike in brezposelne, za revne in zavržene. Dragi bratje in sestre, prosimo Boga z upanjem, da bi nas ljudje slišali, in pojdimo k ljudem z gotovostjo, da nam pomaga Bog.

On nas je namreč ustvaril, da bi bili 'upanje za druge', upanje, ki je resnično in ga uresničujemo vsak v svojem življenjskem stanu. S prošnjo in zahtevo, da vsakdo izpolnjuje dolžnosti svojega stanu, Bog, ki je v nebesih, dejansko premaga vsako brezbriznost, ki nam zamrzuje srce in nas napravlja kratkovidne. Nočemo biti upanje, ki se izjalovi! Življenje lahko živimo in lahko preživimo samo, če smo velikodušni drug do drugega. 'Če pšenično zrno ne pade v zemljo in ne umre, ostane samo; če pa umre,

obrodi obilo sadu' (Jn 12,24), je dejal in tako storil Gospod, ki je vedno pred nami. Ko gremo skozi križ in nosimo križ, je on že šel pred nami in nesel svoj križ. Ne vzpenjamo se na križ, da bi našli Jezusa. On je bil tisti, ki se je ponižal in sestopil vse do križa, da bi našel nas in v nas premagal sence zla ter nas povedel k svetlobi.

Pod Marijinim varstvom bodimo v svetu jutranji stražarji, ki znajo budno opazovati resnično obličje Jezusa Odrešenika, ki sije na veliko noč, ter znajo odkriti mladostno in lepo obličje Cerkve, ki žari, kadar je misijonarska, gostoljubna, svobodna, zvesta, revna v sredstvih in bogata v ljubezni."

Po obhajilu se je papež Frančišek srečal z bolniki, ki so prišli v Fatimo na slovesnost. Po kratkem česčenju jih je blagoslovil z Najsvetejšim in jih nagovoril, da je Jezus vedno pred nami, tudi v boleznih in trpljenju. S svojim križem je vzel nase naše trpljenje. On ve, kaj je žalost, pozna bolečino, zato nas razume, tolaži v trpljenju in daje moč. Papež je bolnikom in invalidnim še dejal, naj svojo bolezen sprejmejo kot dar in "kakor fatimski pastirčki recite nebeški Materi, da se želite darovati Bogu z vsem srcem."

"[There] appeared in heaven a woman clothed with the sun". So the seer of Patmos tells us in the Book of Revelation (12:1), adding that she was about to give birth to a son. Then, in the Gospel, we hear Jesus say to his disciple, "Here is your mother" (Jn 19:27). We have a Mother! "So beautiful a Lady", as the seers of Fatima said to one another as they returned home on that blessed day of 13 May a hundred years ago. That evening, Jacinta could not restrain herself and told the secret to her mother: "Today I saw Our Lady". They had seen the Mother of Heaven. Many others sought to share that vision, but... they did not see her. The Virgin Mother did not come here so that we could see her. We will have all eternity for that, provided, of course, that we go to heaven.

Our Lady foretold, and warned us about, a way of life that is godless and indeed profanes God in his creatures. Such a life – frequently proposed and imposed – risks leading to hell. Mary came to remind us that God's light dwells within us and protects us, for, as we heard in the first reading, "the child [of the woman] was snatched away and taken to God" (Rev 12:5). In Lucia's account, the three chosen children found themselves surrounded by God's light as it radiated from Our Lady. She enveloped them in the mantle of Light that God had given her. According to the belief and experience of many pilgrims, if not of all, Fatima is more than anything this mantle of Light that protects us, here as in almost no other place on earth. We need but take refuge under the protection of the Virgin Mary and to ask her, as the Salve Regina teaches: "show unto us... Jesus".

Dear pilgrims, we have a Mother, we have a Mother! Clinging to her like children, we live in the hope that rests on Jesus. As we heard in the second reading, "those who receive the abundance of the grace and the free gift of righteousness exercise dominion in life through the one man, Jesus Christ" (Rom 5:17). When Jesus ascended to heaven, he brought to the Heavenly Father our humanity, which he assumed in the womb of the Virgin Mary and will never

forsake. Like an anchor, let us fix our hope on that humanity, seated in heaven at the right hand of the Father (cf. Eph 2:6). May this hope guide our lives! It is a hope that sustains us always, to our dying breath.

Confirmed in this hope, we have gathered here to give thanks for the countless graces bestowed over these past hundred years. All of them passed beneath the mantle of light that Our Lady has spread over the four corners of the earth, beginning with this land of Portugal, so rich in hope. We can take as our examples Saint Francisco and Saint Jacinta, whom the Virgin Mary introduced into the immense ocean of God's light and taught to adore him. That was the source of their strength in overcoming opposition and suffering. God's presence became constant in their lives, as is evident from their insistent prayers for sinners and their desire to remain ever near "the hidden Jesus" in the tabernacle.

In her Memoirs (III, 6), Sister Lucia quotes Jacinta who had just been granted a vision: "Do you not see all those streets, all those paths and fields full of people crying out for food, yet have nothing to eat? And the Holy Father in a church, praying before the Immaculate Heart of Mary? And all those people praying with him?" Thank you, brothers and sisters, for being here with me! I could not fail to come here to venerate the Virgin Mary and to entrust to her all her sons and daughters. Under her mantle they are not lost; from her embrace will come the hope and the peace that they require, and that I implore for all my brothers and sisters in baptism and in our human family, especially the sick and the disabled, prisoners and the unemployed, the poor and the abandoned.

Dear brothers and sisters, let us pray to God with the hope that others will hear us; and let us speak to others with the certainty that God will help us.

Indeed, God created us to be a source of hope for others, a true and attainable hope, in accordance with each person's state of life. In "asking" and "demanding" of each of us the fulfillment of the duties of our proper state (Letters of Sister Lucia, 28 February 1943), God effects a general mobilization against the indifference that chills the heart and worsens our myopia. We do not want to be a stillborn hope! Life can survive only because of the generosity of other lives. "Unless a grain of wheat falls into the earth and dies, it remains just a single grain; but if it dies, it bears much fruit" (Jn 12:24). The Lord, who always goes before us, said this and did this. Whenever we experience the cross, he has already experienced it before us. We do not mount the cross to find Jesus. Instead it was he who, in his self-abasement, descended even to the cross, in order to find us, to dispel the darkness of evil within us, and to bring us back to the light.

With Mary's protection, may we be for our world sentinels of the dawn, contemplating the true face of Jesus the Saviour, resplendent at Easter. Thus may we rediscover the young and beautiful face of the Church, which shines forth when she is missionary, welcoming, free, faithful, poor in means and rich in love."

POPE FRANCIS

(http://sl.radiovaticana.va/news/2017/05/13/fran%C4%8Di%C5%A1ek_med_ma%C5%A1o_v_fatimi_ni_sem_mogel_ne_priti/1311956; <http://radio.ognjisce.si>; www.vatican.va)

SPOMINJAMO SE - RAFAEL pred 50 leti

**PISMO P. VALERIJANA
IZ PADDINGTONA (rokopis)
8. okt. 1966**

Dragi rojaki!

V imenu božjem in v zaupanju v vašo vsestransko in velikodušno pomoč začejam novo **PODVZETJE**, ki naj bo v korist naši verski in narodni skupnosti.

Že pred meseci sem zaprosil za slovenske sestre za Sydney. Dobil sem obljubo, da bodo sestre vse storile, da čimpreje ustrezajo tej prošnji. Pred nekaj tedni sem dobil sporočilo, da sta nadaljnji dve sestri določeni za Melbourne in bosta kmalu odpotovali. Dobil sem naročilo, da naj se tudi v Sydneyu začnemo pripravljati za njih prihod. Vesel sem tega sporočila in sem Bogu hvaležen, da se zadeva povoljno rešuje v naš prid.

Ali je treba sedaj na dolgo in široko utemeljevati potrebo sester med nami? Vsi vemo, da je premalo slovenskih duhovnikov v Avstraliji. Od duhovnika se zahteva obilo dela in opravkov, ki bi jih lahko kdo drugi opravil in celo bolje opravil. Sestre bi lahko prevzele lepo količino tega dela in razbremenile duhovnika, da bi se lahko bolj posvetil izključno duhovniškemu delu.

Žal je med nami dosti slučajev zapuščenih otrok, brezposelnih oseb, starčki, bolniki. Kdo naj skrbi zanje? Sestre bi mnogim lahko pomagale! Kdo naj uči našo mladino slovenskega jezika? Sestre bi to težavno, toda prepotrebno delo še najbolje opravile! - Zdi se mi, da bi naša verska in narodna skupnost šele s prihodom sester prav zaživela! - Zato vas vse - če ste mi osebno poznani ali ne - iskreno prosim, da se izkažete readodarne, da bomo čimpreje imeli **SAMOSTAN ZA SESTRE!** - Hvala Vam že vnaprej! - Iskren pozdrav! Vdani P. Valerian

SESTRSKI SAMOSTAN V SYDNEYU

Te vrstice naj pojasnijo pismo, ki ste ga pravkar prečitali. Torej, računajmo s tem, da **SESTRE PRIDEJO V SYDNEY!** - Naša skupna naloga sedaj je, da jim pripravimo samostan! Tam bodo **MOLILE** za vse naše potrebe, učile bodo našo mladino mnogo potrebnih, koristnih in lepih stvari o Bogu in naši lepi slovenski domovini. Duhovnikom bodo desna roka pri delu za zveličanje duš!

V preteklosti in še danes vrše naše sestre med rojaki po svetu lep apostolat. Marsikje niti nimajo stalnega duhovnika: tam je njih navzočnost še posebno potrebna.

Priložene so kuverte. Te naj vam služijo, da boste v njih dali svoj dar za samostan. Vsak naj daruje, kolikor more. Vsak dar bo hvaležno sprejet! Kdor zmore več, naj da več, kdor manj, pa manj. Da le ne bodo kuverte obležale po predalih.

SESTRSKA HIŠA SE BO IMENOVALA: RAFAELOV DOM

po sv. Rafaelu, nadangelu. Dar lahko oddaste pri slovenski službi božji, pri kaki prireditvi; lahko ga tudi pošljete na "MISLI" (...) ali pa na **SLOVENE CHAPLAINCY**, 66 Gordon Street, Paddington, N.S. W.

Kdor trenutno ne more dosti prispevati, naj pozneje zopet prispeva v **SKLAD RAFAELOVEGA DOMA**. Priporočam, da se naslednja tri leta spomnite Rafaelovega doma vsak mesec z nekaj šilingi.

Da bo pa nabirka šla bolj gladko od rok in boste imeli več zaupanja, optimizma in veselja pri tem, vam pa povem, da **VOGELNI KAMEN ŽE IMAMO, to je: sklad RAFAELOVEGA DOMA ŽE IMA: PRVIH TISOČ DOLARJEV.**

Do te vsote je prišlo s pomočjo daru iz Amerike in s prihranki dušnopastirskega urada v zadnjem letu. To je skromen začetek, samo bo še precej tisočakov treba za dosego cilja!!! - Najbolj trden vogelni kamen pa bo božji blagoslov. Saj moramo imeti pred očmi besede psalmista: **"ZASTONJ SE TRUDIJO ZIDARJI, ČE GOSPOD NE ZIDA HIŠE!"** (Ps 126,1)

p. Valerijan Jenko OFM (1966)

Na fotografiji pater Valerijan ob svoji dianamtni maši (65 letnici duhovništva) v Ljubljani v Šiški, 16.7.2017. Slavljencu smo poslali čestitko, ki sta mu jo izročila Ivan in Klara Bracar.

ŠTEFANOVANJE Torek, 26.12.2017

**NAŠE ŠTEFANOVANJE BOMO ZAČELI S
SV. MAŠO V NAŠI CERKVI SV. RAFAELA
OB 9.30 DOPOLDNE.**

PO SV. MAŠI BOMO PROSLAVILI
DAN SAMOSTOJNOSTI IN ENOTNOSTI,
ZAPELI HIMNI IN NAZDRAVILI NAŠI SLOVENIJI IN NAM VSEM.

PRILEGLO SE NAM BO DOBRO SKUPNO KOSILO
(\$ 20) IN DOBRA DRUŽBA.

ZA VESELE, ZA BOLJ ALI MANJ POSKOČNE,
ZA VSE, KI RADI KAKŠNO DOMAČO UREŽETE,
POPRIMETE, JI PRISLUHNETE - BO POSKRBEL DUO "ALPSKI ODMEVI".

SREČO JE TREBA DELITI -
PA KDAJ TUDI ULOVITI, ZATO BO EN SREČOLOV - RAFFLE!
VABIMO DAROVALCE KAKŠNIH DOBITKOV.

PRIDITE IN POGLEJTE, KAKO JE V NAŠEM
MERRYLANDSU SPET LEPO!

Prijave in rezervacije: tel. 02 9637-7147 ali osebno.

THE 9 GREATEST QUOTES FROM POPE FRANCIS IN 2016

SINCE BECOMING BISHOP OF ROME IN MARCH 2013, POPE FRANCIS HAS BEEN QUOTED AND MISQUOTED. HIS POWERFUL WORDS - OFFERING HOPE AND MERCY, LOVE AND TRUTH HAVE BEEN DISCUSSED AND TREASURED, DEBATED AND DENIED. THE HOLY FATHER'S MESSAGE HAS BEEN TAKEN BOTH IN AN OUT OF CONTEXT. THEY ARE TWEETED AND RE-TWEETED, FRAMED IN MEMORIES, QUOTED IN HOMILIES AND ESSAYS. "PAPA FRANCESCO" SPEAKS AS SHEPHERD. LIKE THE GOOD SHEPHERD, HE SPEAKS AND WE KNOW HIS VOICE. THE FOLLOWING ARE NINE GREAT QUOTES FROM THE YEAR OF MERCY, 2016.

"The experience of love in families is a perennial source of strength for the life of the Church."

"A person who thinks only about building walls, wherever they may be, and not building bridges, is not Christian. This is not the Gospel."

"People may laugh at you because you believe in the gentle and unsuspecting power of mercy. But, do not be afraid."

»In many cases, parents come home exhausted, not wanting to talk, and many families no longer even share a common meal," Francis wrote. He described "severe stress" on families "who often seem more caught up with securing their future than with enjoying the present" (from "Amoris Laetitia").

"There is no saint without a past and no sinner without a future."

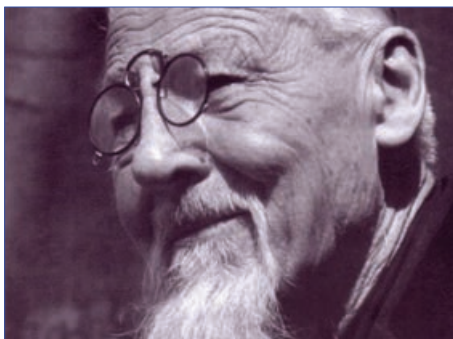
"God is living in our cities."

"Faith makes us open to the quiet presence of God at every moment of our lives, in every person and in every situation."

"God is stronger than all else. This conviction gives to the believer serenity, courage and the strength to persevere in good amid the greatest hardships. Even when the powers of Hell are unleashed, Christians must rise to the summons, their heads held high, and be ready to brave blows in this battle over which God will have the last word. And that word will be love."

"The Gospel calls us to be close to the poor and forgotten, and to give them real hope."

ARHITEKT JOŽE PLEČNIK (1872-1957) - ob 60-letnici smrti

"CERKEV NI NE KINO, NE BAR, NE GLEDALIŠČE - AMPAK KALVARIJA!" (Jože Plečnik)

Slovenski arhitekt Jože Plečnik je postal središčna osebnost doslej malo upoštevanega umetnostnega razvoja. Njegovo delo je postalo v osemdesetih in morda še bolj v devetdesetih letih 20. stoletja za Slovenijo, Evropo in svet pravo odkritje. Z umetnostnim razvojem v zadnjih desetletjih so se namreč pogledi na arhitekturo, njene prijeme, zgodovinsko izročilo in kakovost uresničenih projektov znatno spremenili. Proces odkrivanja Plečnikovega opusa, razpetega med Dunajem, Prago in Ljubljano, so še bolj razširili z razstavo, ki so jo postavili v kulturnem centru Georges Pompidou v Parizu leta 1986 in z razstavo v Pragi leta 1996, s katero se njegovo ime še trdneje umešča v tokove moderne arhitekture.

Jože Plečnik se je rodil 23. januarja 1872 v Ljubljani očetu Andreju in materi Heleni, rojeni Molka. Oče je bil mizar, doma iz Hotedršice, mati gospodinja. Jože je imel brata Janeza, ki je postal znan anatom, brata Andreja, ki je postal duhovnik, in sestro Marijo. Mati je želela vsem otrokom omogočiti študij in izobrazbo.

Jože je po končani ljudski šoli začel nižjo gimnazijo, vendar mu učenje ni šlo.

"Raje sem šel k očetu delat," je pripovedoval. *"Pa vi ne veste, kako je bilo takrat naporno mizarско delo. Samo pomislite, da sva z bratom cele popoldneve na roko žagala furnir."* - Jože je bil pri delu vesten in natančen, iznajdljiv in oče ga je rad pohvalil. Zelo rad je risal in se je skrtil na podstrešje, kadar se je le mogel. Šolanje je nadaljeval na obrtni šoli v Ljubljani. *"Na razstavi so moje risbe zelo pohvalili in nanje opozorili tedanjega župana Hribarja. Ta je rekel, da se moram spopolniti, da moram študirati naprej, in mi je priskrbel stipendijo, da sem lahko šel v Gradec, kjer je bila srednja tehnična šola."* Po priporočilu župana Ivana Hribarja se je Jože v Gradcu vpisal v drugi letnik triletno obrtne šole in bil med najbolj nadarjenimi. Tudi tam so opazili njegov izredni risarski talent in profesor Leopold Theyer mu je ponudil delo v svojem ateljeju. Ko je k profesorju Theyerju prišel arhitekt Theodor Mueller z Dunaja in videl nadarjenega risarja, je fanta povabil na Dunaj.

Jože je šolo v Gradcu uspešno končal, se izučil za načrtovalca pohištva in zaposlil pri profesorju Theyerju. Oče bi raje videl, da bi sin prišel domov, toda domači so bili veseli, da jim je redno pošiljal denar. Po letu in pol se je odločil, da odide na Dunaj. Tedaj pa mu je oče nenadoma umrl in Jože je šel domov na pogreb. Mati, sestra in bratje so se skupaj dogovorili, da dajo delavnico v najem, Jože pa naj le nadaljuje študij na Dunaju.

Ko je končal šolo v Gradcu, si je ogledal razstavo znanega dunajskega arhitekta Otta Wagnerja, ki je bil predstojnik Akademije za arhitekturo. *"Ko sem videl Wagnerjevo razstavo, sem si rekel: 'Moram, moram k temu človeku v šolo!' Pobral sem vse svoje skice in šel k Wag-*

nerju. Odprl mi je njegov sin, ki mi je, ko sem mu povedal namen obiska, rekel, da žal pri profesorju ni več prostora. Obupan sem prosil sina, naj vsaj vzame moje skice in jih pokaže profesorju. Sin mi je ustregel in mi je naročil, naj pridem naslednji dan. Naslednji dan me je Wagner sprejel v šolo in ne dolgo potem prav v svoji osebni ateljeju." Arhitekt Wagner je bil popolnoma prevzet, ko je videl Plečnikove risbe in skice.

Jože Plečnik se je tako leta 1895 vpisal na Akademijo za arhitekturo na Dunaju in jo leta 1898 končal kot najboljši diplomant v razredu profesorja Wagnerja, pri katerem si je več kot razširil znanje in obzorja, delal je v ateljeju arhitekta Muellerja, obiskoval knjižnice in galerije. Na podlagi tega znanja je pripravil diplomsko nalogo *"Urbanistična ureditev obmorskega kopališča Schveningen pri Haagu"*. Za odlično oceno pri zagovoru naloge in za kapelo na eni od postaj dunajske železnice, ki so jo izdelali Wagner in njegovi učenci, je dobil rimsko nagrado, ki so jo podarjali najbolj obetavnim arhitektom. S to visoko denarno nagrado je prepotoval Italijo in Vatikan, Francijo in nameraval še v Španijo, da bi videl najlepše gradove na svetu, ki so jih zgradili Mavri. Profesor Wagner mu je dejal za popotnico: ***"Za arhitekta sta glavna okus in fantazija, domišljija. Na Dunaju in marsikje drugje sem postavil veliko lepih stvari in vse z dvema načeloma v ospredju: vsaka nova zgradba se mora vključiti v okolje, z novim pristopom mora vzbuditi pozornost, vendar ne sme podirati estetskega čuta v danem prostoru. Arhitekt je umetnik, ki mora dati domišljiji toliko poleta, da se v njegovih zgradbah začuti smelost in estetika v vseh pogledih."*** Plečnik je pri profesorju odobral predvsem to, da mora umetnik dati svoji umetnosti polet, vendar s pravo mero. Prav tako mora biti vsaka zgradba uporabna, vsak

izdelek prav tako, sicer je umetnina namenjena sama sebi.

Arhitekt Jože Plečnik je odšel na pot novembra 1898. V Benetkah je občudoval veličastne zgradbe, cerkve, mostove, palače. Ogledal si je še Firence, Assisi, Rim in Vatikan. ***"Benetke so najlepše sožitje morja in neba. Rimska cerkev sv. Petra je najbolj čudovito darilo Bogu. Sikstinska kapela je najpomembnejše delo navadnega zemljana,"*** je zapisal. Navdušilo ga je tudi slikovito mesto Assisi, rojstno mesto sv. Frančiška in sv. Klare. Prav nič pa ni bil navdušen nad Parizom. - Junija 1899 je moral prekiniti potovanje in se vrniti domov, ker mu je umrla mama.

Ker je bil arhitekt Plečnik zaveden Slovenec in slovenskega rodu, ni bil imenovan za profesorja na Akademiji in naslednika Otta Wagnerja, čeprav je bil trikrat predlagan. Z arhitektom Wagnerjem sta se celo razšla. Takrat je naš arhitekt začel samostojno pot. - Na Dunaju je spoznal gospoda Zacherla, za katerega je postavil znano veliko poslovno in stanovanjsko hišo. Kmalu potem je postavil cerkev Svetega Duha v delavski četrti Ottakring. Februarja 1911 je na povabilo češkega prijatelja Jana Kotera začel poučevati v umetnostno-obrtni šoli v Pragi. Češko-slovaški predsednik Masaryk ga je prosil, da je vodil obnovo najbolj zunanega grajskega dela Prage, Hradčane, in predsedniškega letnega dvorca Lany. Na Hradčanih je Plečnik oblikoval vrtove, dvorišča, prehode, preuredil notranjščino in postavil orjaški obelisk s skodelo. - Na praških Vinohradih so v letih 1928-1932 postavili mogočno cerkev Srca Jezusovega.

Jože Plečnik si je vedno bolj želel, da bi se vrnil v Slovenijo. To se mu je uresničilo leta 1920, ko je bil izvoljen za rednega profesorja za arhitekturo na ljubljanski Univerzi. Začel je načrtovati nove prostore za tehnično fakulteto in predavati na fakulteti. Vsak študent je

imel risalno desko in pribor. Profesor jim je naročil, naj skicirajo določeno stvar, nato je hodil od enega do drugega, pohvalil, pograjal zdaj tega ali onega in tudi sam kaj svetoval ali pomagal. Študentje so veliko risali znamenja, kapelice, cerkve in cerkveno opremo: kelihe, ciborije, monštrance idr.

Arhitekt Plečnik ni samo risal načrtov, ampak tudi sodeloval pri uresničevanju teh načrtov. Mojstre je sam osebno obiskoval in jim naročal, kako naj napravijo. **“Šele pri izdelavi se izkaže, ali je zamisel res iznajdljiva,”** je rad dejal.

Plečnikova dela v naslednjih letih so: cerkev Gospodovega vnebohoda v Bogojini, cerkev sv. Frančiška v Ljubljani v Šiški, cerkev sv. Cirila in Metoda za Bežigradom (takrat še prizidek k cerkvi sv. Krištofa, ki je bila podrti leta 1956, Plečnikova cerkev pa zgrajena na novo), cerkev sv. Mihaela na Barju, Narodna in univerzitetna knjižnica, stadion za Bežigradom, ljubljanske Žale, tržnica v Ljubljani, Tromostovje, nabrežja Ljubljani in Gradaščice za mostovi, Peglezen, uršulinska gimnazija, park Zvezda, stavba Zavarovalnice Triglav na Miklošičevi cesti v Ljubljani, park Tivoli in Rimski zid, okolica cerkve sv. Jerneja v Šiški in grajske Šance v Ljubljani, cerkev Lurške Matere Božje v Zagrebu, cerkev sv. Antona Padovanskega v Beogradu idr. - Izdelal je poseben načrt za severni del Ljubljane - Bežigrad in še več drugih načrtov manjših urbanih ureditev, več umetno obrtnih izdelkov in pohištva.

Arhitekt Jože Plečnik je načrtoval tudi preureditev stanovanjske hiše v Trnovem, ki so jo bratje kupili skupaj

leta 1915, da bi si s sestro ustvarili nov skupen dom. Jože se je v hiši naselil, ko je prišel iz Prage. Hotel jo je povečati in napraviti privlačno. Načrtoval je okrogel stolp, ki so ga dozidali v letih 1923-1925. Leta 1928 je dokupil sosednjo hišo, povečal vrt in uredil zimski vrt. - Toda zgodilo se je drugače. Sestra Marija, poročena Matkovič, je imela svojo družino in se ni mogla ločiti od stanovanja v središču mesta. Umrila je še mlada leta 1929. Brat Andrej, duhovnik, je umrl kmalu za njo, leta 1931 v Repnjah. Tako sta ostala Jože in Janez sama. Janez, profesor medicine, je bil družaben, imel je veliko obiskov in je rad igral klavir, Jožeta, ki je bil bolj samosvoji in je ustvarjal svoje umetnine, pa je to motilo. Že po nekaj mesecih se je Janez odselil. Jože je odslej živel sam; tudi ostal je samski.

Med drugo svetovno vojno je arhitekt Jože Plečnik bival v Ljubljani in načrtoval predvsem manjše stvari: kelihe, ciborije, monštrance, lestence, oltarje, prižnice in drugo opremo. Po vojni so duhovniki naročali prenovo cerkva: takrat sta v novi podobi zasijali cerkev sv. Benedikta v Stranjah pri Kamniku in cerkev Matere Božje na Ponikvah na Tolminskem, prav tako zvonika župnijske cerkve sv. Štefana v Ribnici. Izdelali so nekaj krstilnic (znana je krstilnica v Mengšu) in druge cerkvene opreme, Božji grob pri frančiškanih v Kamniku. Postavili so nekaj spomenikov padlim v vojni, Prešernovo gledališče v

Kranju, prenovili ljubljanske Križanke in postavili paviljon na Brionih. Plečnik je opremil nekaj knjig pisatelja Frana Saleškega Finžgarja in Mohorjev kalendar, ki je izšel ob stoletnici Mohorjeve družbe (1952) za leto 1953. Opremil je še več knjig, spomenic, vabil, diplom.

Ena od osrednjih Plečnikovih misli je bila: “Delati dobro zaradi Boga in v Njegovo slavo”. Razumel je navodilo apostola Pavla: “Vse preskušajte in kar je dobro, ohranite” (1 Tes 5,21). Veliko načrtov je ostalo neuresničenih, npr. gradnja slovenskega parlamenta, mavzolej Franceta Prešerna v Vrbi na Gorenskem idr. Delal je skoraj do zadnjega. Za svoje delo ni maral plačila, dobival je pokojnino kot upokojeni profesor. Ko ga je župnik Viktorijan Demšar v Komendi vprašal za račun za nov tabernakelj, mu je mojster dejal: **“Nikar me ne žalite! Meni je Bog dal talente in moram mu vračati!”**

Arhitekt Jože Plečnik je umrl na svojem domu v Trnovem v Ljubljani 7. januarja 1957 in je pokopan v družinskem grobu na ljubljanskih Žalah. O njegovi smrti so pisali številni časniki. V mariborskem Večeru je novinar zapisal: *“Dolga je vrsta slovenskih in jugoslovanskih arhitektov, ki jih je vzgajal pokojni Plečnik. V slovenski arhitekturi ima eno najvidnejših mest. Zlasti v Ljubljani lahko govorimo, da ji je po njenem baročnem obdobju prav Plečnik dal njen zaključni obraz.”* Arhitekta Plečnika so cenili tako preprosti ljudje kot najvišji oblastniki in na Žalah ga je pospremila velika množica ljudi. Pogreb je vodil nadškof Anton Vovk.

Po količini ustvarjenega, še bolj pa po kakovosti in raznolikosti obvladovanja vsakršnih nalog in tudi kot mož globoke vere, verskega in narodnega izročila in globoke simbolike, iz katerih je črpal, se arhitekt Plečnik uvršča med najpomembnejše ustvarjalce 20. stoletja v Sloveniji in v svetu in med največje, a tudi zadnje univerzalne umetnike. Bil

je član Slovenske akademije znanosti in umetnosti, član Masarykove akademije dela, častni meščan Ljubljane (1939), Prešernov nagradenec in odlikovan z Redom zaslug za narod I. stopnje. Leta 1952 je prejel častni doktorat Tehniške fakultete ljubljanske Univerze in častni doktorat Tehniške visoke šole na Dunaju. Dve leti kasneje je bil imenovan za častnega člana Kraljevega združenja britanskih arhitektov R. I. B. A. - Veliko delo arhitekta Jožeta Plečnika je tudi del programa kulturne promocije med predsedovanjem Slovenije v Evropski uniji. Eden od slovesnih dogodkov ob začetku predsedovanja Slovenije v Evropski uniji je bil, ko so odprli razstavo njegovih del v Bruslju januarja 2008.

Ob 50-letnici smrti velikega arhitekta je Ministrstvo za kulturo Republike Slovenije razglasilo leto 2007 za Plečnikovo leto. V spomin na mojstra, ki je pustil vidne sledove v treh srednjeevropskih prestolnicah, Dunaju, Pragi in Ljubljani, so organizirali veliko dogodkov. V Narodni galeriji v Ljubljani so odprli razstavo: Jože Plečnik (1872-1957) - arhitekt v Ljubljani, Pragi in na Dunaju.

(www.zupnija-stranje.si/o-zupniji/zupnijska-cerkve/; dr. Marija Ipavec, Arhitekt Jože Plečnik, življenjepisi, v: www.kamra.si/)

— 8 — —

“DYING WITH DIGNITY” IS JUST A LIE

”DYING WITH DIGNITY” is an euphemism. It purports to say something ennobling; it means something entirely menacing.

“Dying with dignity” is dishonest. It claims to be telling a truth, but it is instead spreading a falsehood.

It reduces people who are dying to nothing more than the pain and suffering associated with their dying.

Language matters in the question of whether or not to legalise euthanasia and assisted suicide in Australia.

Adopting emotive slogans to bolster one’s own position, while belittling the reasoning of your opponent, might pass as acceptable in political electioneering, but it is not a ploy that should determine debate over the life and death of fellow human beings, our neighbours.

The Judeo-Christian tradition has always claimed that every person is made in the image and likeness of God. This is, of course, a declaration of belief, but it is equally a statement of reasoned argument.

We cannot proclaim a common humanity unless that humanity has been invested with a purpose and worth not of our own making.

This is precisely what euthanasia advocates deny. Consequently, the life of a healthy person is valued differently from that of a dying person.

Some might assert that euthanasia is a private matter between a patient and a willing assistant, and that it will have no impact on others in the wider community.

Tell that to the disabled people who feel pressured to think of themselves as a social burden, or the elderly person whose life is now subject to whispered cost -benefit analysis.

These are some of the less savoury - and usually unmentionable - implications of a euthanasia-friendly society.

No matter how many safeguards are put in place, legalising euthanasia will always result in a denial of the broader and deeper horizons of our humanity. Do we really want to become a society with a law that ends up creating its own demand?

Do we really want to become a nation that legalises the assisted killing of its citizens? Do we want to become a people known for our lack of love, compassion and care towards our neighbours precisely at the point when they are suffering most as they die?

Our lives are a gift endowed with a meaning beyond anything science can explain. This is why the pain and suffering of someone who is dying cannot be ignored or dismissed or explained away. The suffering is real; the pain is felt. These are profound human mysteries touching the core of our being.

Yet, euthanasia does not seek to confront the suffering and pain of a person, but to offer “treatment options” (another euphemism) that eliminate the person. It reduces a person to his or her condition, and then deals with the problem.

Our dying, in all its mysterious and puzzling dimensions, is a unique measure of our lives; it is part of what defines us as human beings.

Rather than eliminating the lives of suffering persons, how about acknowledging and respecting their lives with good palliative care and personal accompaniment?

Confronting the pain and suffering of a dying person calls for a human solution, not a medical fix.

Rather than buying into the dishonest euphemism of “dying with dignity”, we would do better - and be more human - by dignifying the lives of the dying.

Msgr. Peter Andrew Comensoli, Bishop, Broken Bay, NSW
(The Daily Telegraph, 11.11.2015)

— 8 — —

OBISK SOB RATOV IN ROJAKOV V AVSTRALIJI

PROVINCIAL P. MARJAN ČUDEN IN PRIJATELJ SNE MALEC JOŽE MOŽINA sta nas obiskala od 3. do 24. maja 2017. Maj je bil zares prelep, naša avstralska narava se je kopala v soncu in v res lepih jesenskih barvah, pa tudi Slovenci in drugi ljudje, ki tukaj prebivamo, smo vtisnili svoj pečat in ustvarili smo skupaj nove neopozabne spomine. Na letališču v Melbournu so gosta pričakali p. Ciril A. Božič OFM OAM EV, p. David Šrumpf OFM, laiška misijonarka Marija Anžič in sorodniki: Mimi Horvat, Meri in Peter Belec.

V nedeljo, 7.5.2017, je provincial p. Marjan maševal v naši cerkvi sv. Družine v Adelaide. Praznovali so tudi materinski dan. Zvečer smo bratje frančiškani začeli skupne duhovne vaje. Obiskali smo malteške sestre frančiškanke, v četrtek pa večerjali z nadškofom msgr. Phillipom Wilsonom in generalnim vikarjem Phillipom Marshallom.

Sveta maša in materinski dan, Merrylands, 14.5.2017

V petek, 12.5., sva p. Marjan in p. Darko poletela v Sydney. V soboto sta se pridružila p. Ciril in Marija. Sprejel nas je avstralski provincial p. Phil Miscamble. - Po tem srečanju smo šli voščiti zaslužnemu častnemu generalnemu konzulu Alfredu Brežniku za 80. rojstni dan. - Hvala in vse najboljše velikemu Slovencu, našemu prijatelju in dobrotniku!

V nedeljo, 14.5.2017, smo obhajali sv. mašo in materinski dan dopoldne v Sydneyu - Merrylandsu, popoldne pa v Wollongongu - Figtreeju. - Naši ljudje so se vidno zganili, ko je p. Marjan izročil pozdrave patra Valerijana. Obiskali smo Slovensko društvo Sydney, arhiv HASA NSW, Klub Triglav in bližnjo hrvaško cerkev sv. Nikola Tavelića v St. John's Parku

V sredo, 17.5.2017, smo obiskali glavno mesto Canberra in zvečer obhajali sv. mašo v cerkvi sv. Petra in Pavla v Garranu. Somaševala sta hrvaška patra Miroslav Jelić in Josip Kešina. Po večerji na tamkajšnjem Slovenskem društvu v Phillippu sva s provincialom obiskala bolne rojake.

V četrtek smo se odpravili čez hribe v Melbourne (774 km) in uživali v prelepi jesenski naravi. V petek smo se srečali z molitveno skupino, v ponedeljek z nadškofom zlatomašnikom msgr. dr. Denisom Hartom in zvečer s pastoralnim svetom. Pri sv. maši v nedeljo 21.5.2017, se je zbralo 223 ljudi, po sv. maši smo se zbrali k družinskemu kosilu in kulturnemu programu.

“Danes, v torek, 23. maja 2017, se vračam domov. Prtljaga je pripravljena. Hvala Bogu, ni preseгла dovoljene teže. Če bi pa lahko stehal vse trpke razloge, zakaj so naši rojaki šli v tujino, kako na trdo so začeli, kako do skrajnosti so se odrekli, da so si ustvarili novo življenje, pa bi videl, da so njihove usode krepko presegle težo znosnega, a so jo kljub temu zmogli in se niso zlomili. Bogu hvala za njihovo voljo in vztrajnost, za vero in ljubezen do domovine. Zabraljujem se jim za zgled, vam, dragi frančiškani v Avstraliji, pa za gostoljubje in domačnost. Naj vas in naše rojake Bog blagoslovlja in varuje!”

pater Marjan Čuden,
Melbourne, 23. maja 2017

PREJEM ZAKRAMENTOV

Sv. krst:

MILA JAE CEROVAC, hči Josepha in Pamele, r. Žugec, rojena 19.10.2016, krščena 26.2.2017 pri Sv. Rafaelu v Merrylandsu.

Poroka:

JAKOB JOHN JAUŠOVEC in MELISSA ANNE HOLLAND. Priči sta bili Benjamin James Arnold in Rachael Louise Jourkador. - Wollongong - Figtree, slovenska cerkev vseh svetih, 31.8.2017.

Prvo sv. obhajilo:

MARCUS DANIEL SLATINŠEK, sin Richarda in Evelyn, r. Brec, je prejel prvo sv. obhajilo v naši cerkvi sv. Rafaela v Merrylandsu v nedeljo, 20.8.2017.

NAŠI POKOJNI

HERMINA ZIMŠEK, r. MLINARIČ

R. 17.10.1930 Maribor
U. 9.8.2015 Mackay, QLD.

ŠTEFAN PLEJ

R. 16.8.1929 Črenšovci
U. 29.11.2016 Osborne Park Hospital, WA. Sv. maša v cerkvi sv. Lovrenca. Pokopan je na pokopališču Karrakatta.

MILAN BERIBAK

R. 16.6.1930 Maribor
U. 28.2.2017 Double Bay Hospital, NSW. Pogrebni obred 13.3.2017 v Eastern Suburbs Crematorium - South Chapel, Matraville. Nato je bil pokojnik upepeljen.

JOŽE BUTALA

R. 21.11.1936 Petrova vas, ŽU Črnomelj
U. 9.3.2017 Carrington Aged Care, Hamilton Hill, WA. Pokopan je na pokopališču v Freemantlu, WA.

ALBERT VENE

R. 21.3.1944 Schnepfenthal, Nemčija
U. 14.3.2017 Waniassa, ACT.

RUDOLF TRSTENJAK

R. 1.3.1939 Štrigova, Hrvaška
U. 30.4.2017 Blacktown Hospital, NSW. Sv. maša 9.5.2017 v naši cerkvi sv. Rafaela v Merrylandsu. Pokopan je na pokopališču Pinegrove.

TEREZIJA ČUŠIN, r. BUBNIČ

R. 3.7.1920 Golac
U. 21.5.2017 Westmead Hospital, NSW. Sv. maša 26.5.2017 v naši cerkvi sv. Rafaela v Merrylandsu. Pokopana je na starem slovenskem pokopališču v Rookwoodu.

ANTONIJA SLAVEC, r. LIPEC

R. 5.6.1925 Knežak
U. 25.5.2017 Manly Hospital, NSW. Sv. maša 2.6.2017 v naši cerkvi sv. Rafaela v Merrylandsu. Pokopana je na slovenskem pokopališču sv. Rafaela v Rookwoodu.

SILVESTER ANTON - TONI VATOVEC

R. 26.11.1938 Male Loče
U. 2.6.2017 Albany Creek, QLD. Pogrebni obred v kapeli pokopališča Pinaroo. Pokopan je na tamkajšnjem pokopališču.

JANEZ VOVK

R. 26.3.1944 Hraše, ŽU Lesce
U. 3.6.2017 St. John of God Hospital, Midland, WA.

IGNAC GJURA

R. 1.7.1941 Srednja Bistrica, ŽU Črenšovci
U. 3.6.2017 Braeside Hospital, Prairiewood, NSW. Sv. maša 8.6.2017 v naši cerkvi sv. Rafaela v Merrylandsu, pokopan je na slovenskem pokopališču sv. Rafaela v Rookwoodu.

FRANK DOBAJ

R. 3.1.1957 Ptuj
U. 6.6.2017 Redcliff pri Milduri, VIC. Sv. maša 22.6.2017 v naši cerkvi sv. Rafaela v Merrylandsu. Pokopan je na slovenskem pokopališču sv. Rafaela v Rookwoodu.

PEPCA ŠILEC, r. GRADIŠNIK

R. 2.6.1931 Zgornja Kungota
U. 6.6.2017 Brisbane, QLD. Cerkevni pogrebni obred 13.6.2017 v kapeli na pokopališču Pinaroo. Pokopana je na tem pokopališču.

MADELEINE DANEV

R. 10.12.1938 Aleksandrija, Egipt.
U. 27.7.2017 Concord, NSW. Sv. maša v župnijski cerkvi sv. Ambroža, Concord West. Pokopana je na katoliškem pokopališču v Rookwoodu.

MARIJA ŠUŠTAR

R. 1938 Škalnice, ŽU Klana, Hrvaška
U. 27.7.2017 Braeside Hospital, Prairiewood, NSW. Pogrebni obred 22.8.2017 v kapeli Guardian Funerals v Pinegrove-u. Počiva na tamkajšnjem pokopališču.

FRANC HORVAT

R. 3.10.1936 Gančani, ŽU Beltinci
U. 11.8.2017 Georges Hall. Sv. maša 18.8.2017 v naši cerkvi sv. Rafaela v Merrylandsu, pokopan je na slovenskem pokopališču sv. Rafaela v Rookwoodu.

ANTONIJA MRŠNIK

R. 12.6.1928 Hrušica na Primorskem.
U. 23.8.2017 Canberra. Sv. maša 29.8.2017 v župnijski cerkvi sv. Janeza Evangelista v Kippaxu, ACT. Pokopana je na pokopališču Gungahlin - Mitchell.

FRANE FIRM

R. 8.4.1934 Hrušica na Primorskem
U. 13.9.2017 Kensington, NSW. Sv. maša v kapeli na pokopališču Botany, nato je bil pokojnik upepeljen. Pokopan je v Hrušici, Slovenija.

AVGUŠTIN KOLENC

R. 27.4.1937 Grmovlje, ŽU Škocjan
U. 16.9.2017 Liverpool Hospital, NSW. Pogrebni obred 22.9.2017 v naši cerkvi sv. Rafaela v Merrylandsu, pokopan je na slovenskem pokopališču sv. Rafaela v Rookwoodu.

MARTIN KRAJNC

R. 9.10.1930 Prerod pri Ptuj, ŽU Sv. Lovrenc v Slovenskih goricah
U. 6.10.2017 SVIAA Nursing Home, Bossley Park. Sv. maša 13.10.2017 v naši cerkvi sv. Rafaela v Merrylandsu. Pokopan je na slovenskem pokopališču sv. Rafaela v Rookwoodu.

ALEKSANDRA MARIJA - SAŠA LAJOVIC, r. HREŠČAK

R. 9.3.1931 Trst
U. 3.10.2017 Mortlake. Sv. maša 14.10.2017 v naši cerkvi sv. Rafaela v Merrylandsu, pokopana je na starem slovenskem pokopališču v Rookwoodu.

EMILIJA - MILKA OBID, r. FERNETIČ

R. 23.9.1930 Senožeče
U. 10.10.2017 Blacktown Hospital, NSW. Sv. maša 17.10.2017 v naši cerkvi sv. Rafaela v Merrylandsu. Pokopana je na pokopališču Pinegrove.

ANTON KOMEL

R. 27.3.1934 Šempas
U. 12.10.2017 Wollongong Hospital, NSW. Sv. maša 20.10.2017 v kapeli pogrebnega zavoda Hansen & Cole Funerals v Kembla Grange. Pokopan je na pokopališču Lakeside - Kanahooka.

LOJZE BRODNIK

R. 2.2.1933 Francija
U. 13.10.2017 Coledale Hospital, NSW. Sv. maša 20.10.2017 v naši cerkvi vseh svetih v Figtreeju - Wollongongu. Pokopan je na pokopališču Lakeside - Kanahooka.

JOŽE MIKLAVČIČ

R. 25.3.1922 Planina pri Rakeku
U. 31.10.2017 Holy Spirit Nursing Home, Croydon, NSW. Cerkevni pogreb 6.11.2017 na slovenskem pokopališču sv. Rafaela v Rookwoodu.

ANDREJ BARIČ

R. 14.11.1931 Zavrhek, ŽU Vreme pri Divači
U. 3.11.2017 Georges Hall Nursing Home. Pogrebni obred 8.11.2017 v naši cerkvi sv. Rafaela v Merrylandsu, pokopan je na slovenskem pokopališču sv. Rafaela v Rookwoodu.

1971

Leto 1971 smo začeli s prireditvijo ob jaslicah tik pred svečnico. Zvrstile so se deklamacije in božične pesmi.

V mesecu februarju smo odstranili lesen pod v kapeli. Tla smo betonirali in položili 40 m² ploščic. Delo sta opravila brata Ozebek iz Šebrelj. V kapeli so bila vzdana tudi tri nova zunanja okna.

S ploščicami je bila obložena stena v kuhinji nad štedilnikom in pomivalnikom, prav tako v stranišču in kopalnici. V kuhinjo je bila napeljana voda iz kleti (motorček s črpalko). V kuhinji je bil dodan 8-litrski

bojler, v kopalnici pa 50-litrski.

Odločili smo se, da v tem letu poromamo v Maria Zell v Avstrijo, odkoder je prišla k nam kopija milostne Marijine podobe. Za to romanje smo želeli izkoristiti prvomajske praznike. V nedeljo pred odhodom sem dal romarjem ta navodila: "Ne pozabite, da gremo na romanje in ne na izlet! Gremo v tujo državo, zato bomo s svojim obnašanjem delali čast ali pa sramoto svojemu narodu. Romanje je v letu, ki je na poseben način posvečeno Mariji, saj bo v naši državi marijanski kongres. Za nas je še bolj važno, ker gre župnija prvič v 200 letih romat v kraj, odkoder je prišla Marijina podoba, ki jo častimo na našem oltarju. Romanje bo seveda poučno, ker bomo spoznali nove kraje in način življenja ljudi. To potovanje mora koristiti naši verski in splošni izobrazbi. Ne pozabimo, da bodo pri naši maši drugi romarji gledali na nas, kako pojemo in odgovarjamo. Zato bomo imeli med vožnjo posebno vajo za to. Ker v Maria Zell ni nobenega slovenskega duhovnika, sem povabil patra Bogomira s Stare Gore, da se udeleži našega romanja in bo na razpolago za sveto spoved že pred romanjem in v svetišču. Določeno je, da bomo imeli sveto mašo pri milostnem oltarju dne 1. maja ob 17. uri, 2. maja pa ob 6. uri zjutraj."

Romanje je bilo za naše ljudi pravo doživetje. Obudovali so lepo urejene hiše, vrtove in pašnike, zlasti pa snago. V Marijinem svetišču pa pobožnost drugih narodov, saj prihajajo romarji iz raznih držav. - Na stopnišču pred baziliko smo se fotografirali, da smo ohranili spomin na to romanje v Avstrijo.

2. junija so prišli k nam romarji iz Bazovice pri Trstu z dvema avtobusoma. Vodil jih je župnik Marijan Živic, moj nekdanji sošolec.

20. junija so prišli k nam romarji iz Ricmanj pri Trstu, iz tiste župnije, ki je pred prvo svetovno vojno hotela prestopiti v pravoslavje.

6. julija smo se zbrali sošolci v Piranu pri župniku Vinku Črnigoju. Zanimive so bile razprave o pastoralnih vprašanjih. Težave in razlike v verskem življenju v

mestu in na deželi.

25. julija je bila v župniji izredna slovesnost. Učenka 6. razreda Boža Bajt od Melinkov in njena sestra Eda, učenka 3. razreda, sta bili krščeni. Starši so bili civilno poročeni in v partiji. Z njimi sta živela stara mama in njen brat, ki je bil bolan. Tega sem hodil obhajati vsak prvi petek. Deklici sta bili zelo dobri. Težko jima je bilo, ko so drugi otroci po šoli ostali pri verouku, njima pa je bilo to prepovedano. Milost Božja je začela delovati. Morda prav zato, ker je prišel Jezus vsak mesec v njihov dom. Prva se je omehčala stara mama in sklenila, naj deklici hodita k verouku. Neverjetno je, kako sta lepo dojemali in sprejemali ter se pripravljali na prejem zakramentov. Slovesnosti svetega krsta in prvega svetega obhajila so se udeležili tudi trije novomašniki: Ciril Bajt, Lojze Kobal in Ivan Likar. Bili so iz skupine "Klicarjev", ki so nastopali s popevkami in kitarami. Pri slovesnosti je pel mladinski zbor, na koncu pa je Lojze Kobal zapel nekaj popevk ob spremljavi kitar. Vsi trije novomašniki so nato podelili svoj novomašni blagoslov.

Nekateri partiji so bili hudi name, češ, da sem jim s tem razbil celico. Tudi drugače so nasprotovali, da bi z mladino pripravil kakšen nastop v dvorani, čeprav so me mladinci prosili, da bi jih naučil kakšno igro. Vedno me je spremljal madež, da sem bil zaprt in "sovražnik ljudstva". Silno so se bali, da bi imel duhovnik vpliv na mladino.

2. avgusta je bil v Vipavi pogreb g. Podobnika, ki je bil dekan in ravnatelj semenišča. Udeležilo se ga je nad sto duhovnikov, tudi iz ljubljanske in mariborske škofije, in velikanska množica ljudstva. Bil je izreden talent, misijonar, glasbenik, popravljal in obnavljal je tudi orgle.

22. avgusta smo imeli dekanijsko romanje (Kanal in Brda) v Benečijo k Devici Mariji Vnebovzeti v Dreki. Odpotovali smo z desetimi avtobusi. Sprejel nas je g. Zdravko Birtig, ki je bil takrat župnik v tej Marijini cerkvi.

5. septembra popoldne smo poromali še na Barbano. Za nekatere otroke je bilo to posebno doživetje, ker so se prvič peljali po morju.

Cerkvica pri Sv. Genderci je bila zelo zanemarjena in celo oskrunjena. Zato smo se lotili popravila: čiščenje, pleskanje, napravili smo nova vrata in pritrdili napis, da je to sakralni objekt in kulturni spomenik, naj ga vsakdo spoštuje. 17. oktobra popoldne je kanalski dekan cerkvico blagoslovil in je bila zopet sveta maša. Slovesnosti se je udeležilo kar lepo število ljudi, tudi iz Soške doline in Brd. S tega kraja je čudovit razgled: Julijske Alpe, Sveta Gora, Stara Gora in vasice po Benečiji. Cerkvica je bila med prvo svetovno vojno porušena in so jo obnovili leta 1927. Med drugo svetovno vojno je bila zatočišče za vojake in skrivače. Pozneje so Brici, ki so kosili travo, celo kuhali v njej.

1972

Obnovljeno župnijsko cerkev sem zunaj in znotraj fotografiral, ker sem želel pripraviti razglednice. Kadarkoli so prišli romarji, so spraševali po spominkih in jim nisem imel kaj dati. Pod župnikom Makucem so bile na razpolago preproste črno-bele razglednice, ki so že davno pošle. Nove razglednice so po diapozitivih izdelali v Vicenzi v tiskarni "Istituto S. Gaetano". Poleg barvnih so naredili tudi nekaj črno-belih. Vse stroške za razglednice je poravnala Pavla Bucik iz Milana.

Začeli smo misliti na ozvočenje cerkve. Nakupili smo material in na praznik sv. Jožefa so ljudje prvič poslušali pridigo po zvočnikih.

V letu 1971 je pasar Pezdirc iz Ljubljane pozlatil kelihe in patene za Marijino Celje, Zapotok, Britof in Sv. Genderco. Za monštranco pa je posrebril le tri delčke, ki so bili počrneli.

Mojster Gruden iz Ajševice je popravil harmonije v Zapotoku, Britofu in kapeli.

Ob zidu ladje pri Marijinem Celju smo betonirali pločnik, na pokopališču pa posuli z gramozom vmesne poti med grobovi.

Za praznik Brezmadežne je bil izdelan nov mašni plašč bele barve.

5. julija so prišli ministranti iz vipavske in črniške dekanije. Bilo jih je 170 in z njimi 14 duhovnikov. Po maši so igrali nogomet, priredili so tek v vrečah in druge tekme. Na dobrem zraku in ob lepem razgledu so se razživeli in pokazali svoje spretnosti. Morali so odgovarjati tudi na razna vprašanja iz Svetega pisma.

Iz župnije smo 15. septembra poromali na Barbano in nato še v Videm, kjer je bil evharistični kongres.

1973

V novo leto 1973 smo stopili z načrtom za elektrifikacijo zvonov. Treba je bilo plačati soglasje za trofazni tok in tega napeljati iz Liga v cerkev. To so napravili električarji med 5. in 7. marcem. Z Mirenskega Grada so pripeljali železne traverze za ogrodje zvonov. Med 12. in 17. marcem so bile vzdane. Treba je bilo sneti zvonove. Aprila so bili zvonovi obešeni na novo železno ogrodje in mojster Clocchiatti iz Vidma je sam uredil elektrifikacijo.

Za to leto je bila napovedana birma, zato smo se nanjo pripravljali z duhovno obnovo. Vodil jo je jezuit p. Edi Boehm, ki je pred devetimi leti imel tukaj misijon. Birma je bila 27. maja popoldne. Poleg tajnika Piriha so se je udeležili: prof. Kralj iz Vipave, oba dekana Semič in Berce, Mirko Škarabot, Vinko Kobal, Silvo Rutar, Karel Klinkon, Efrem Mozetič iz Vipolž in beneški duhovniki Cenčič, Lavrenčič, Birtič in Markič.

Škof je bil zadovoljen. Čudil se je, da smo v teh letih toliko naredili. Zvečer sem ga peljal v Kanal na koncert. Peli so pevci iz idrijske dekanije pod vodstvom Avgusta Ipavca.

Leta 1973 je bila stoletnica enega zvona v Britofu. Bil je ulit leta 1873.

Zaradi priprave na birmo in raznih del pri cerkvi in v župnišču ni bilo nobenega župnijskega romanja.

1974

V leto 1974 smo stopili z mislijo na misijon. Preteklo je namreč deset let od zadnjega misijona, ki sta ga vodila jezuita patra Boehm in Demšar od 31. maja do 7. junija 1964. Za letošnji misijon pa sta obljubila salezijanca Franc Mihelčič in Janez Jenko.

Ker je bil pod na koru lesen, smo se bali, da ne bi popustili tramovi, ker so se pri hoji nekoliko vdajali. Zato smo odstranili ograjo, betonirali in napravili betonski podaljšek, da je več prostora za pevce.

Zanimala nas je tudi grobnica grofov Ravatta, ki so pokopani v prezbiteriju pod

glavnim oltarjem. Zato smo 25. aprila odstranili marmornato ploščo, da bi videli, kaj je v grobnici. Ploščo smo dvignili s težavo, ker je počena. V grobnico vodi osem stopnic. Videli smo ostanke krst, kosti in pet lobanj. Vse je bilo razmetano, kot bi bil nekdo nekaj iskal. Očistili smo stopnice in grobnico zopet pokrili. Razbite kose plošče smo zalili z betonom.

Na praznik vnebohoda, 23. maja, je nenadoma umrl dekan Mirko Berce v Kanalu, star 57 let. Pogreb je vodil g. škof Jenko. Udeležilo se ga je 80 duhovnikov. Pokopan je bil v Dornberku na željo sestre, čeprav so župljani želeli, da bi bil pokopan v Kanalu. Bil je zelo priljubljen. Po vsej škofiji je vodil veliko misijonov, ker je bil dober pridigar.

Misijon smo imeli ob 200-letnici povečanja cerkve. Leta 1774 so namreč dogradili ladjo, od prejšnje cerkve pa je sedanji prezbiterij. Od prvotnega prezbiterija pa je sedanja zakristija.

K sporedu za misijon na zgibanki sem dodal kratek zgodovinski pregled z imeni vseh duhovnikov, ki so tukaj službovali. Spored v ličnem tisku je prejela vsaka družina.

Oba misijonarja sta bila znana po knjigah, ki sta jih napisala. Mihelčič je urejal Sejavca, ki je marsikateremu duhovniku nudil osnutke za pridige. Jenko pa je izdajal knjige z nabožno vsebino. Oba sta imela duhovni zaklad, da sta z lahkoto bogatila poslušalce. Najraje so poslušali Mihelčiča. Po vseh vasicah sta obiskala tudi bolehnne in starejše. Med misijonom je bilo razdeljenih 883 svetih obhajil. Trajal je osem dni, od 1. do 9. junija.

Svojega očeta sem večkrat peljal na Kapelo - Kostanjevico, kamor je šel najraje k spovedi. Postal je že betežen, ker se je bližal devetdesetemu letu. Dne 27. julija sem ga zopet peljal na Kapelo, kjer je opravil spoved in prejel sveto obhajilo. Izrazil je željo, da bi rad videl, kje je Barbana. Peljal sem ga do Ogleja. Ko pa je stopil iz avta, mi je rekel: "Pojdiva nazaj, da me ne pripelješ v nezavesti ali mrtvega." Bila je namreč vročina in je čutil, da ga duši. Kljub temu sem ga zapeljal do Gradeža, da je med vožnjo videl, kje je Barbana. In ko sva se vrnila v Gorico ter prišla na našo stran, mi je dal prepustnico in rekel: "Na, jaz je ne bom več potreboval!" Pretreslo me je. In ko sem ga pripeljal domov, je želel videti polja in travnike. Zato sem ga zapeljal k vsem njivam, da je videl, kako uspeva rast. Nisem mislil, da se poslavlja od vsega. Kaj je neki premleval v svoji notranjosti? Brez dvoma je videl sebe, kako orje, vola, ki vlečeta, oralo, za katerim se je opotekal, korenike, na katere nas je opozarjal, naj jih pobere, in meglico, ki je puhtela iz preorane zemlje. Ta dan je bila sobota. Naslednji dan sem v Podbrdu pridigal g. Milanu Sirku ob srebrni maši. Obenem sem bil dogovorjen s takratnim tolminskim kaplanom Dominikom Brusom, da se povzpemo z majhno družbo na Triglav. Dobili smo se pod slapom Savice. Čez Komarčo smo se ob Triglavskih jezerih vzpenjali proti Doliču. Ker sem čutil, da ne bo mogel dohajati mladih, sem se vrnil proti koči pod Bogatinom. In ko sem naslednji dan prišel domov, sem zvedel, da je oče umrl. V torek je šel počivat po kosilu in je zaspal. Moram priznati, da me ni prizadelo. Pred tremi dnevi je prejel zakramente, se poslovil od travnikov in njiv, ki jih je tako ljubil, in nato mirno zaspal. Pogreb je bil 1. avgusta.

(N. d., 80-89. - Se nadaljuje.)

JAJČEVCI (THE EGGPLANTS)

Jajčevce gotovo dobro poznamo ali kdaj pripravimo, nekateri pa tudi ne vedo, kako in kaj bi z njimi. Poznamo jih tudi kot "melancane" (italijansko "i melanzani") ali po angleško "eggplants", pa na slovensko besedo "jajčevci, jajčevce" ne bomo pozabili, saj je samo od nas odvisno, kako bomo ohranjali slovensko besedo zanje, da ne bo šla v pozabo. - Prvotni jajčevci so bili beli, veliki kakor jajce, šele kasneje so se razvili tisti z vijoličasto lupino in precej

večji sadeži, oblika in ime pa sta ostala.

Jajčevci surovi niso okusni, pa še nekaj jim moramo dodati, kadar jih pripravimo. Najboljši so pečeni ali ocvrti: posolimo jih in pustimo, da spustijo grenki sok. Če jajčevce najprej posolimo, popijejo med pečenjem manj maščobe in niso tako kalorični.

Posoljeni jajčevci naj stojijo pol ure, lahko več, nato jih položimo na cedilo ali na poševno nagnjen krožnik, da sok sproti odteka. Rezine splaknemo pod vodo, da speremo odvečno sol, in obrišemo s papirnatiimi brisačami. - Jajčevcev običajno ne lupimo, saj je tik pod lupino največ vitaminov.

a) **GOLAŽ Z JAJČEVCI:** Za 4 osebe potrebujejo: 750 g govejega ali svinjskega mesa, 300 g jajčevcev, sol, poper, 1 kg zrelih paradižnikov, 200 g čebule, 2 žlici masla ali margarine, 2 stroka česna, ščepec sladkorja, 4 žlice mesne juhe, majaron, baziliko.

Jajčevce (neolupljene) narežemo na 1 cm debele rezine, posolimo in odcedimo, oplaknemo in obrišemo, kakor je napisano zgoraj. Paradižnike prelijemo z vročo vodo, jih olupimo in zrežemo na koščke. Čebulo olupimo in drobno sesekljamo.

V posodi segrejemo maslo ali margarino in popečemo na koščke narezano meso, da porjavi. Dodamo čebulo in strt česen, premešamo in prepražimo, nato dodamo narezane paradižnike in ščepec sladkorja. Premešamo, prepražimo, zalijemo z juho, dodamo majaron in dušimo v pokriti posodi 50 minut. Solimo in popravo po okusu.

Tik, preden je meso zdušeno, popečemo jajčevce v ponvi na maslu ali margarini, da rahlo porjavijo na obeh straneh. Potresemo jih z narezanimi lističi bazilike in pražimo še 1 ali 2 minuti. Pečene jajčevce popopravo, zložimo na meso. K tako pripravljenemu golažu ponudimo dušen riž ali pa kruh.

b) **MAKARONI Z JAJČEVCI:** Za 4 osebe potrebujemo: 250 g makaronov, 40 g masla ali margarine, 50 g slanine (bacon) - lahko prekajene; olje, 3 jajčevce, 400 g mesnatih paradižnikov, 1 čebulo, 200 g sira ementalca, moko in sol.

Jajčevce operemo in narežemo na podolžne pramene, zložimo na cedilo in po-

solimo. Tako naj stojijo eno uro, da odteče grenki sok. V posodi segrejemo maslo ali margarino, prepražimo drobno sesekljano čebulo, dodamo na kocke rezano slanino in ko zarumeni, še olupljene in na koščke narezane paradižnike.

Premešamo in kuhamo, da se paradižniki razpustijo in dobimo gosto omako. Jajčevce oplaknemo, osušimo, povaljamo v moki in ocvremo v ponvi, da porjavijo. Rahlo jih posolimo. - V veliki posodi skuhamo makarone, jih odcedimo in zmešamo s paradižnikovo omako. Ognjavarno posodo namažemo z maslom ali margarino, natresemo plast makaronov z omako, nato rezine jajčevcev, nanje nstrgan sir in spet ponovimo postopek, dokler ne porabimo vseh sestavin. Na vrh potresemo sir, dodamo koške masla ali margarine in jed popečemo v pečici. Zraven ponudimo zeleno solato.

c) **JAJČEVCI S SIROM:** Za 4 osebe potrebujemo: 600 g jajčevcev, 1 limono, šopek peteršilja, malo bazilike, 150 g grojerja ali ementalca, maslo ali margarino in sol.

Jajčevce olupimo, pokapljamo z limoninim sokom, narežemo na podolžne rezine in posolimo. Pustimo jih stati eno uro, oplaknemo in obrišemo. Namažemo ognjavarno posodo. Peteršilj in baziliko sesekljamo in tretjino obeh začimb potresemo po dnu posode, položimo plast jajčevcev, potresemo spet malo peteršilja in bazilike in povrhu sir. Postopek ponovimo, na vrhu naj bo plast sira. Potresemo koščke masla, zalijemo s kozarcem mrzle vode in nagnemo posodo, da priteče voda prav do spodnjih plasti v posodi. Posodo damo v pečico in pečemo pri 175 stopinjah toliko časa, da povre voda in da se na vrhu zapeče zlata skorjica.

d) **JAJČEVCI S KROMPIRJEM:** Za 4 do 6 oseb potrebujemo: 250 g čebule, 500 g jajčevcev, 500 g krompirja, 1 strok česna, 4 žlice olja, 1 žličko gorčice, nekaj poprovih zrn, 2 žlički curryja in sol.

Čebulo olupimo in narežemo na obročke. Krompir olupimo in narežemo na 1 cm velike kocke. Jajčevce olupimo in narežemo na prav tolikšne kocke. Krompir in jajčevce damo v vodo, da ne potemni. V posodi segrejemo olje, na hitro prepražimo česen, poprova zrna in curry, dodamo čebulo, krompir (ki ga prej odcedimo), jajčevce in gorčico. Premešamo, solimo in pražimo v pokriti posodi 15 do 20 minut. Vmes nekajkrat previdno premešamo. Tako pripravljene jajčevci so lahko samostojna, brezmesna jed, lahko pa so priloga k pečenemu mesu.

e) **SOLATA IZ JAJČEVCEV IN BUČK:** Za 6 do 8 oseb potrebujemo: 750 g jajčevcev, 3 žlice kisa, 3 lovorjeve liste, sol, 500 g bučk (zucchini), 750 g mesnatih paradižnikov, 100 g črnih oliv, 2 šopka mlade čebule ali eno veliko, milo čebulo, 375 g ovčjega sira, baziliko, metine lističe, 1/8 l olivnega olja, kis in poper.

Jajčevce umijemo, obrišemo in narežemo po dolžine in na pramene, široke pol centimetra. Zavremo 2 litra vode, prilijemo kis, dodamo lovorjeve liste in sol. V tej vodi kuhamo (blansiramo) rezine jajčevcev 3 do 4 minute. Prekuhamo jih le po malo hkrati, nato jih odcedimo. Bučke umijemo, obrišemo in narežemo na pramene kakor jajčevce, posolimo in pustimo stati v pokriti posodi eno uro. Paradižnike zarezemo, prelijemo jih z vrelo vodo, olupimo in narežemo na koščke, semenje iztisnemo. Olive razpolovimo, odstranimo koščice. Čebulo narežemo na tanke obročke.

Bučke stisnemo in damo v skledo, dodamo jajčevce, paradižnike, olive, čebulo in nadrobljeni ovčji sir. Solato zabelimo s prelivom, ki ga zmešamo iz olivnega olja,

kisa, soli in popra. Previdno premešamo. Solata naj stoji v pokriti posodi na hladnem dve uri, nato jo ponudimo s kruhom za lahko večerjo.

f) JAJČEVCI Z OREHI: Za 4 do 6 oseb potrebujemo: 4 do 6 srednje velikih jajčevcev, sol, 1 čebulo, 200 g orehovitih jedrc, 2 stroka česna, 2 žlici kisa, 1 žličko sladkorja, 1/4 litra mesne juhe (lahko iz kocke), 3 žlice olivnega olja, poper, muškatni orešček.

Jajčevce umijemo in obrišemo. Proti peclju jih narežemo na 1 cm debele rezine, ki se na koncu stikajo, da nastane nekakšna pahljača. Damo jih v posodo, prelijemo z osoljeno vodo toliko, da so pokriti in jih kuhamo v pokriti posodi 15 minut. Potem jih odcedimo, damo na kuhinjsko krpo ali prtič, pokrijemo z drugim prtičem in jih močno stisnemo, da so sploščeni.

Polovico čebule drobno seseklamo, zmešamo z mletimi orehi, strtim česnom, kisom, ščepecem sladkorja in soljo. Dobimo namaz, s katerim namažemo rezine zarezanih jajčevcev. Rezine spet stisnemo. Jajčevce nato zložimo v pekač drug poleg drugega in zalijemo z mesno juho. Pečemo jih v pečici 15 minut pri 200 stopinjah.

Olivno olje in poper zmešamo. Pečene jajčevce še tople potresemo z nastrganim muškatnim oreščkom, pokapljamo z oljem in poprom in pustimo, da se ohladijo. Preden jih ponudimo, jih potresemo še z drobno seseklano čebulo.

g) PRIKUHA IZ JAJČEVCEV: Za 4 osebe potrebujemo: 750 g jajčevcev, sol, poper, 3 žlice olivnega olja, 3 do 4 paradižnike, 3 žlice kisa, 3 žlice olivnega olja - za paradižnike, ščepec sladkorja, 12 zelenih oliv, pol gomolja zelene, 1 pločevinko sardelinih filetov.

Jajčevce umijemo in obrišemo, narežemo jih na 3 cm velike kocke, posolimo in popopravimo in pustimo stati 15 minut. Obrišemo jih do suhega, zlato zapečemo na olivnem olju in počakamo, da se ohladijo. - Paradižnike olupimo in narežemo na koščke. V kisu jih dušimo na majhnem plamenu 10 minut, da se zmehčajo, nato jih pretlačimo skozi cedilo, zmešamo z olivnim oljem in sladkorjem, soljo in poprom. Dodamo ohlajene pečene jajčevce, na koščke narezane olive, sesekljane sardelne filete in grobo nastrgan zelenin gomolj. Premešamo in ponudimo ohlajeno, namesto solate ali kot zelenjavno prilogo k mesu ali mesnim jedem.

h) OCVRTI JAJČEVCI S PARADIŽNIKOVO OMAKO: Za 6 oseb potrebujemo: 6 jajčevcev, sol, poper, 4 paradižnike, 1 čebulo, 2 žlici olja, strok česna, timijan, lovorjev list, peteršilj, ščepec sladkorja in 1 dl mesne juhe (lahko je iz kocke).

Paradižnike potopimo za nekaj minut v vrelo vodo, nato jih olupimo in narežemo na koščke. V posodi segreje olje, popražimo drobno seseklano čebulo, dodamo zrezane paradižnike in strt strok česna. Premešamo, dodamo sol, poper, sesekljana dišavna zelišča in ščepec sladkorja. Na majhnem plamenu kuhamo omako v nepokriti posodi 45 minut, da se precej zgosti. Po želji jo potem pretlačimo ali pa zmešamo v električnem mešalniku.

Jajčevce umijemo in narežemo po dolžini na tanke rezine. Posolimo jih in pustimo stati pol ure, da odteče grenki sok. Nato jih oplaknemo in obrišemo s prtičem in zlato ocvremo na obeh straneh na vročem olju. Odcedimo jih na papirnatih brisačah, posolimo, popopravimo in zložimo na pladenj. Lahko jih prelijemo s paradižnikovo omako, ali pa ponudimo omako posebej. Tako pripravljene jajčevce teknejo vroči ali ohlajeni, lahko pa jih povaljamo v moki in stepenih jajcih in ocvremo.

i) POLNJENI JAJČEVCI Z MESOM: Za 4 osebe potrebujemo: 4 srednje velike jajčevce, sol, poper, 3 žlice olivnega olja, 250 g mešanega mletega mesa, 1 srednje veliko čebulo, 2 stroka česna, 1 dl mesne juhe, sol, poper, muškatni orešček, baziliko, 50 g sira, narezanega na kocke.

Jajčevce razpolovimo po dolžini. Prerezano ploskev potresemo s soljo in poprom in pustimo 15 minut. Nato jih obrišemo s papirnatim prtičem, zložimo v ognjavarno posodo, ki smo jo namazali z olivnim oljem, in jih pečemo v pečici 30 minut pri 200 stopinjah Celzija. Pečene izdoblamo in sredico zmečkamo z vilicami.

V posodi segreje olivno olje in prepražimo mleto meso. Ko porjavi, dodamo drobno seseklano čebulo in česen, premešamo in dušimo nekaj minut. Zalijemo z juho, solimo, popramo, začinimo z baziliko in muškatnim oreščkom in prevremo, da se omaka malo zgosti. Nato primešamo sredico jajčevcev, napolnimo izdobljene jajčevce, potresemo s sirom in popečemo v pečici 5 minut.

J) ZELENJAVNA PLOŠČA: Za 4 osebe potrebujemo: 250 g mlete govedine, 2 žlici olivnega olja, 1 čebulo, 2 papriki, strok česna, 1 dl rdečega vina, 3 ali 4 paradižnike, 1 jajčevc, 1 bučko, sol, poper, 2 žlici olja, 50 g nastrganega parmezana.

Na vročem olju prepražimo drobno seseklano čebulo, dodamo strt česen in na pramene narezano papriko. Ko se paprika zmehča, zalijemo z rdečim vinom in dodamo olupljene in na koščke narezane paradižnike. Omako kuhamo 30 minut na majhnem plamenu in v nepokriti posodi. Potem jo zlijemo v namaščeno ognjavarno posodo.

Jajčevc in bučko narežemo na 1 cm debele rezine, jih posolimo in popopravimo ter pustimo stati 15 minut. Nato rezine obrišemo, povaljamo v moki in popečemo na olju, da zlato zarumenijo. Rezine naložimo na omako v posodi, kakor strešnike. Potresemo z nastrganim sirom in pečemo v pečici 15 minut pri 220 stopinjah.

Pa Bog žegnaj!

N. N.

(Vir: revija Jana, 1983)

Dobra volja naj velja!

SOŠOLCI IZ GIMNAZIJE so se pogovarjali, kje bi proslavili 10. obletnico mature. "Gremo v restavracijo Ruševca. Tam so zelo luštne natakariče!" In so šli tja. Za 20. obletnico so se spet odločili: "Gremo k Ruševcu. Tam je najboljša hrana in postrežba!"

Leta so minila in prišla je 30-letnica mature. - "Kam gremo?" "Gremo k Ruševcu, tam je najcenejša hrana in pijača." Čez 10 let so praznovali 40-letnico. "Kam gremo?" "Pojdimo spet k Ruševcu, tam imajo nova okna, pa ni prepaha..." Dočakali so zlati jubilej - 50-letnico mature. - "Kje bomo proslavili?" "Eh, pojdimo k Ruševcu. Tam je hrana mehka, pa zrezki sočni, nekateri nimamo zob..." Za 60-letnico je bila samo še peščica živih. "Kam gremo?" "Gremo k Ruševcu!" "Odlično!" pravijo nekateri. "Tam še nikoli nismo bili!"

MAMICA VPRAŠA SINA: "Primož, kako je bilo v šoli?" "Oh, mami, slabo. Dobil sem nezadostno pri zemljepisu." "Kako?" "Učiteljica me je vprašala, kje je ekvator, pa ga nisem našel." "Seveda ne, če imaš pa tak nered v svoji torbi!"

MIHA IN GAJA, bratec in sestra, sta bila sama doma in sta se igrala. Miha je šel na stranišče in potem je stopil še na tehtnico v kopalnici. "O," pravi, "saj to pa nič ne boli!" Gaja pride v kopalnico: "Zakaj bi pa bolelo?" "Saj veš, kako se naša mami zmeraj dere, ko stopi na tehtnico!"

BINE IN FELIKS se pogovarjata ob šanku in pijeta pivo. "Danes sem bil pri zdravniku. Z očali tehtam 79 kilogramov." "Kaj pa brez očal?" "Ne vem, ker ne vidim!"

ZDRAVNIK PREGLEDUJE PACIENTA in pravi: "Gospod, mislim, da je kriva pijača." "Nič hudega, gospod doktor, bom pa prišel takrat, ko boste trezni!"

NEKI DELAVEC JE RAZMIŠLJAL O DOPUSTU TAKOLE: "Moja žena določi, kam bomo šli na dopust. Moj šef določi, kdaj bomo šli. Moja banka, koliko časa bomo na dopustu."

DELAVEC PRAVI svojemu sodelavcu: "Danas sam radio!" "A res? Kje imaš pa anteno?"

SLOVENSKA DIPLOMATSKA PREDSTAVNIŠTVA VELEPOSLANIŠTVO REPUBLIKE SLOVENIJE V CANBERRI:

Veleposlanica: **gospa Helena Drnovšek - Zorko**
☎ (02)6290 0000, faximile (02)6290 0619.
Poštne pošiljke: Embassy of Republic of
Slovenia, 26 Akame Circuit, O' Malley, ACT 2606.
<http://canberra.veleposlanistvo.si>
E-mail: vca@gov.si

KONZULAT REPUBLIKE SLOVENIJE NSW
Častni konzul: **g. Anthony Tomažin**
Level 1, 4 Railway Parade, Burwood, NSW 2134
T: +61 2 9715470, F: +61 2 97154801

KONZULAT REPUBLIKE SLOVENIJE QLD
Častna konzulka **ga. Nevenka Golc Clark**,
8 Otranto Ave., Caloundra, QLD 4551
T: 07 5438 1881, F: 07 5491 1606

0409 074 760

Pomoč bolnikom in umirajočim

SPREMEMBA NASLOVA

Če se preselite na drugi naslov, Vas prosimo, da nam takoj sporočite vaš novi naslov. Prav tako sporočite spremembo telefonske številke, e-maila in drugo.

REVIJE, KI JIH TOPLO PRIPOROČAMO ZA BRANJE

MISLI, izhajajo že 66. leto. List je ogledalo slovenskega življa v Avstraliji. Celoletna naročnina je \$60. **Naslov:** MISLI, P.O. Box 197, Kew VIC. 3101; ☎ (03) 9853 7787; **e-mail:** misli@bigpond.com, <http://glasslovenije.com.au>

DRUŽINA, ki je na razpolago v cerkveni veži, prihaja po letalski pošti. Cena izvoda je \$ 4. **Naslov:** »Družina«, Krekov trg 1, p.p.95, 1001 Ljubljana, Slovenija; ☎ 0011 386 1 360 2830; <http://www.druzina.si>

BRAT FRANČIŠEK, je glasilo Frančiškovega svetnega reda v Sloveniji (FSR). Revija izhaja šestkrat letno. Letna naročnina je \$35. **Naslov:** Prešernov trg 4, 1000 Ljubljana, ☎ 0011 386 1 242 9300, faximile 0011 386 1 2429 313

Molitev k Svetogorski Materi Božji

**Milostna Svetogorska Kraljica,
Mati in Varuhinja našega naroda,
tvoji materinski ljubezni
priporočamo
vse naše družine doma in po svetu.
Izprosi jim vere, zvestobe,
miru in ljubezni.
Kot dobrohotna Tolažnica
zaceli rane našega naroda,
da bomo živeli v popolnem
sožitju in spravi.
Izprosi nam moči Svetega Duha,
da bomo v vsem izpolnjevali
zapovedi tvojega Sina
in tako gradili nov svet
pravičnosti, svobode in ljubezni.
AMEN.**

Kraljica Svetogorska, prosi za nas!

Letos 25.6.2017 smo praznovali 300-letnico kronanja Svetogorske Matere Božje. Slovesno sv. mašo na Sveti Gori je vodil apostolski nuncij v Sloveniji msgr. Juliusz Janusz. Svetogorska podoba je druga milostna Marijina podoba, ki je bila kronana zunaj Italije.